LouiSe
Az álmom ára

- ELSŐ NAP -

A könyv szerzője a múlt század kilencvenes éveitől szakújságíróként dolgozik, számtalan publikációja jelent meg szűkebb szakmáján, az informatikán belül. 2007-ben került kiadásra az Indulóra és a Másod, majd 2008-ban a Papíros című verseskötete. Prózában ez a könyv az első próbálkozása, melyet filozófikus gondolkodása ihletett.

Budakeszi, 2012. március

http://louise.hu

PUBLIO KIADÓ

Az Álmom ára - melynek első részét tartja most kezében az olvasó -

egy nagyobb lélegzetű, filozofikus hangvételű sci-fi, ami a nem is olyan távoli jövőben, talán éppen a jelenben játszódik. A történet egy ébredéssel kezdődik, ahol a valóságosnak hitt világ szövete szálról-szálra foszladozik, majd egy éles reccsenéssel végleg szétszakad. A főszereplő énje folyamatos átalakuláson megy keresztül, olyan valósággal találkozik, melynek egyes részleteit már látta álmaiban. Azokban az álmokban, melyeket egy Álomgépnek nevezett szerkezet generált számára nap mint nap. Az Álomgép a jövő "televíziója", ami nem csak képet és hangot, hanem az álmainkban ismert érzéseket, világokat is képes közvetíteni. A jelen kor társadalmának televíziós függősége eltörpül az Álomgép adta vízióktól való függés lehetősége mellett. Ez az élmény megfizethetetlen és sokak számára nem is megfizethető. A kérdés csupán annyi, hogy miért is létezik az Álomgép, mi a funkciója az emberiség túlélésében...

"A kutatók tették a dolgukat és néhány év alatt sikerült nekik egy teljes és az egyes emberek számára tökéletesen valódinak tűnő virtuális világot alkotni a valóságból. Mindezt köszönhetően az internetes naplók íróinak és a közösségi hálók százmilliónyi felhasználójának. Ők minden napjukról beszámoltak, fotók, videók milliárdjait tették közzé az életükről és kapcsolati hálót szőttek a világ köré. Az álmokban lejátszott filmek valóságtartalma és ezáltal valóságérzete minden azelőtti filmnél nagyobb, hiszen csak gépiesen válogatni kell a történetek közül. Nehéz volt felfognom,

pedig értettem a szavakat, tudtam mi az a közösségi háló, hiszen én is használom, nap mint nap. Vannak ismerőseim, látom a fotóikat, tudom mikor mit csinálnak, ők is tudják rólam. De hogy ezeket az emlékeket nem én éltem meg? Hihetetlenül hangzott. Vagy igaza van a copfosnak és a lánynak, vagy nekem van igazam, mindkettőnknek nem lehet. Mindkét esetben bajban vagyok.”

Előszó

Ez a történet nem most kezdődött el és nem is akkor ér véget, amikor azt felfogni képesek leszünk. Ez a történet az intelligenciával egyidős és pontosan addig fog tartani, míg az intelligencia képes lesz megérteni a mondanivalóját. A történet mesélője, megélője nem író, nem is híres ember, még csak hősnek sem nevezhetjük. Olyan mint Te, olyan mint én, olyan mint mi vagyunk.

A történet szereplői a vágy, a hiány, a boldogság - annak hiánya és a vágyakozás utána - és minden, ami nélkül az intelligencia képtelen megnyilvánulni. A történet szereplői azok, akik értenek, akik mások értésére kívánnak adni valamit, de ezért minden esetben kérni is fognak. A kérésük pedig egyfajta elvonással jár, kérésükkel átalakítják a teret, varázslatot tesznek az időn - és megméretik az ember. Ha könnyűnek találtatik, akkor hiába kapott bármit is, hiszen vele együtt szétpattan mint egy szappanbuborék, nem volt és nem is lesz többé. Márpedig az ember ilyen könnyű,

elég megetetni és máris csóválja a farkát, majd ráordíthatunk és a farkát maga alá csapva rohan be az óljába. Onnan, az ólból majd bánatos szemmel néz ki ránk és várja a simogatást, a szidást, vagy bármit, amivel a figyelmünket újra megkaphatja. Az ember könnyűnek találtatik, mindig így tesz, mindig ugyanúgy cselekszik. Mindössze az óla és a láncának mérete változik, de a szidást és a simogatást várja, elvárja napról napra, évről évre, a születésétől a haláláig. Nem ő akar simogatni, nem ő akar szidni - elvárja másoktól, hogy ezt tegyék, helyette tegyék meg.

Az ember az óljával azonosítja magát, napról napra azt képzeli, azt hazudja magának, hogy ő pont olyan, mint aki egy ilyen ólban elképzelhető. Olyan mint aki egy ilyen ólból kidughatja a fejét. Amíg bent van, az ő világa a falakig terjed, a falak megvédik és egyben azt is meghatározzák, meddig terjedhetnek a gondolatai. Csak a falig és tovább nem, a felépített világ határáig és semmiképpen sem annál tovább. Attól a pillanattól kezdve, hogy befarol az ólba, az ólon kívüli világ már egy más világ, ő kívül került onnan.

Ezek a határok csak belülről léteznek, csak belülről lehet igény és megoldás is a kitolásukra, újragondolásukra. A határok létezésének bizonyítéka az ól maga, benne az emberrel, aki az ól lakójának képzeli magát. Külső szemlélőként ezt mindenki látja,

hiszen abból az ólból dugja ki nap mint nap a fejét és oda is iszkol vissza minden baj elől, mert hiszi, hogy ott védelemre talál. A védelem pedig a határok megerősítése, a falak tartalommal való megtöltése, kiszínezése, a maga képére formálása.

Egy idő után az ember már biztos benne, hogy ő és az ólja egyazon valami, egy megjelenés, egy sors, egy valóság. Ha eljön az idő és kinövi az ólját, össze kell húznia magát, mert a falak erősek, nem mozdulnak. Nem is mozdíthatók, hiszen ha kívülről az ember ólja megváltozik, akkor az félelmet kelt benne. Tehát inkább összehúzza magát bent és újrafesti a falakat, hétről hétre, napról napra, óráról órára - gondolatról gondolatra. Először csak ébren teszi ezt, aztán már álmában is...

Ha nincs lehetősége ébren lenni, akkor csak az álom marad. Több emberi évezred építette az ólakat, ácsolt fekete és szürke falakat, apró ablakokat. A falakon ezüst és arany színű csíkokkal tarkított vastag tapéta, olyan zöldes, olyan bársonyos, de sötét és állandó. A tapéta a tükör, a gondolatok tükre. Állandó akkor is ha az ember belehal.

Hazafelé

A megszokott délutáni csúcsforgalom bűzétől csak néhány vékony szűrőréteg és a klímaberendezés csövei választottak el,

melyet az autó tervezői kényelmi felszereltségként nyújtottak át nekem, a vevőnek. A zajoktól az alumínium falak, a műanyag kárpit és a mindig zümmögő rádió igyekszik megvédeni, akkor is ha nem akarom. A rádió beszél hozzám, jelzi, ha bajban vagyok, ha bajban van körülöttem a világ. Néhány percenként bájos női hangon mesél a körülöttem érezhető közlekedési káoszról, a levegő aktuális, általam is okozott szennyezettségéről, a balesetről a híd után, a politikusok és katonák újabb rémtetteiről, a pénzem és befektetéseim értékéről és arról, hogy milyen veszélyes ez a világ. Beszél a világ szép dolgairól is, de azokról nagyon keveset, talán mert nem ismeri őket, sokkal inkább hallani szép zenét ezen a csatornán, mint szép szavakat. Esetleg mi, a hallgatók sem ismerjük a szépet, talán nem is értenénk a történeteit, azt hinnénk, csak mesél egy más, idegen világról. De ő azért csak mesél tovább, folyamatosan érkezik a percre-kész információ izgalmas hangján és én itt ülök ebben a zümmögő pléhdobozban, messze az elektromos hajtású járművek lehetőségének ígéreteitől, az évszázadok óta hatalmon lévő olaj erejét érezve talpam alatt. Néhány csepp ebből a fosszilis földi memóriából tonnákat képes megmozgatni és képes köbméternyi levegőt új színnel, új hőmérséklettel, ízzel és szaggal felvértezni. Egy apró bumm, tágulás, mozgás, mozdulás, forgás és újra csak bumm…

Előttem egy zöld autó hátulja, alig egy méter választ el bennünket, szinte érzem, ahogy remeg, ahogy lassan, méterről

méterre szuszogja ki alám a füstjét, amit az én pirosom beszív, minden apró résén keresztül bepumpál a kalitkámba. Ebbe a csöndes, biztonságos luxus-kalitkába, ahol a nyár elejének nap-tüze lepattan a hűs ablakokról. Van időm ezen gondolkozni, mert csak az üzemanyag-fogyasztás számláló mozog, mutatja az elköltött filléreket, másodpercről másodpercre. Vannak akik letakarják ezt az apró kijelzőt, melyet az utóbbi években kötelezően beépítenek minden fosszilis energiával működő járműbe, vélhetőleg azért, hogy rámutassanak a valóság ezen költséges szeletére. Azt hiszem én már megszoktam, hadd számoljon csak, hiszen mozogni kell, hűteni és fűteni is kell, világítani és mérni, mutatni, jelezni is kell valami energia által.

Valahogy tehernek érzem ezt a kalitkát most, itt van nekem, lehetőségeket ad, de korlátokat is. Nagyon erős korlátokat. Kiszállhatok? Hát nem. Mit is tehetnék, ha kiszállnék? Gyalogolnék kilométereket a járdán? És ha megtámadnak és kirabolnak? Esetleg elüt egy jármű? A hírek csak erről szólnak. Valaki mindig erőszakos halált hal, valaki mindig megbánja, hogy lelépett a megszokott útról. Máshogy nem lehet. Ha máshogy lenne, bizonyára mindenki lelépne, pedig napról napra ugyanazokat az utcákat, autókat és embereket látom. Nem lép le senki. A megszokott biztonságot ad. Korlátokkal ugyan, de biztonságos. Nekem is meg nekik is.

Ebből a vívódásból egy rövid dudaszó térített magamhoz, elfogyott előlem a sor, a lezárt sáv mellett elhaladva láttam három összetört autót és egy síró nőt. Lassan elmentem a baleset mellett, úgy tűnt senki sem sérült meg, talán csak az ijedtség volt a könnyek forrása. Remélem az volt. Beletapostam a gázba és végre a gondolataim is letértek a lassú pályáról, terveztem az estémet. A nap legszebb része áll előttem, otthon, biztonság és lehetőségek. Korlátlan lehetőségek helytől és időtől függetlenül.